

dintre noi și la care și exemplele găsite de autorul cărții (de la figurina de lemn, *biiga* din Burkina Fasso sau *akua ma* din zona Lacului Ciad, prin transformările miraculoase ale unor păpuși din lemn în om, la români, și până la Carlo Collodi și al său Pinocchio) sunt tot atâtea argumente că sacrul este la baza teatrului care în timpurile moderne a fost denumit și *de animație*.

Apoi, se face o trecere în revistă a teatrului sacru în China, Japonia și India, la amerindieni, în teatrul de umbre din Asia. Toată această „călătorie” este însoțită de argumente, citate, exemple, dar și de un set de planșe, precum și de o bibliografie foarte bogată.

„Teatrul de animație s-a perpetuat peste secole datorită credinței în eficiența sa magică, dar și pentru că mijloacele sale de expresie au încântat generații de spectatori. Misterul animării este foarte puternic și astăzi, și chiar dacă mișcările personajelor nu mai sunt considerate profetice și nu mai sunt folosite în divinație, arta animației creează spectatorului o stare specială, de uimire, de prezență a unui mister și un gând ascuns despre originea divină a artei. Pe parcursul unui spectacol, păpușa animată este încă privită ca o ființă magică, vie, iar spectatorul de orice vârstă are momente în care uită că este un obiect” – scrie Cristian Pepino. De aici se subînțelege și ideea că teatrul de animație nu este numai pentru copii, de la începuturi el fiind adresat adulților; magia vine din trecut, iar fascinația din prezent.

Cartea lui Cristian Pepino oferă o imagine cuprinzătoare, elaborată, și este scrisă din dragoste de teatru, din pasiunea mistuitoare pentru arta pe care o slujește, de atâția amar de ani, cu credința sacră despre care vorbește.

Cristian Pepino – Istoria secretă a păpușilor. Teatrul de animație și sacrul. Editura UNATC Press, București, 2014.

Daria DIMIU

Trăind într-o lume pe care trebuie să o inventezi

În august a.c. s-a împlinit un an de la prematura despărțire de Cristina Pepino (1951–2013). De câte ori o întâlneam, la premiere sau prin deplasări, era înconjurată de colegi, prieteni și admiratori, fără a căuta ea însăși anturajul. „A plecat dintre noi un om minunat, talentat, generos, cu o inimă mare, care a încercat să schimbe fața teatrului de animație, legat prin mii de fire de Teatrul Țândărică” – scria în ferparul emis de instituția căreia-i închinase ani și putere și imaginație.

Intitulat simplu **Cristina Pepino. Scenografie**, vastul album bogat ilustrat apărut în 2014 la UNATC Press, în condiții grafice excelente, celebrează o mare creatoare. Prezență discretă, mereu cu figura serioasă, dar radiind generozitate, fotografia de pe coperta 1 (un instantaneu de atelier) o înfățișează absorbită, îndrăgostită de ceea ce face. Texte despre artistă, fișă de creație, câteva fragmente de cronici și lista premiilor și a prezențelor în expoziții alcătuiesc partea teoretică. După cum era de așteptat, cea mai amplă scriere îi aparține celui care a cunoscut-o